

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 131	Kjem ut kvar måned	September 1941	Utgjevar og redaktør: Prost Slaattelid Davik	12. årg.

Bønn.

Herre, gjør meg til redskap for din fred!
Der hvor hatet er, la meg så kjærliighet;
enighet der hvor det er splid;
tro der hvor det er tvil;
tilgivelse der hvor det er urett;
håp der hvor fortvifelsen er;
lys der hvor det er mørke;
gleder, hvor det er sorg!

Guddommelige mester, la meg
ikke så meget strebe etter selv å
være frimodig som etter å trøste andre;
ikke så meget etter å bli forstått
som etter å forstå; ikke så meget
etter å bli elsket, som etter å elske!

For når vi gir, tar vi imot;
når vi tilgir, blir vi tilgitt;
og når vi dør, blir vi født til det evige liv!

Frans av Assisi.

Med Krist ombord . . .

Les Ap. gj. 27.

Lukas har truffet dypt i det felles menneskelige, når han sier: Så ble da fra nu av alt håp om redning tatt fra oss. Ap. gj. 27, 20. Der er i virkeligheten intet håp om å nå frelst i havn, for den som bare har sin egen kraft å stole på.

Der er tre ting vi kan lære av denne beretning, — ja der er sikkert mange flere, men la oss be Gud om at han vil lære oss disse tre ting:

1. *Det er godt å lytte til Herrens råd og formaning.* Det gjorde Paulus. Og derfor forutsa han de selvkloke mennesker, at det ville ende med ulykke og forlis. Men de brydde seg ikke om det. Derav de mange tårer.

Allerede Plato sier: »O, giv guddommen ville la meg høre et guddomsord, så kunne jeg fare på det som på et sikkert fartøy, trygg og gla henover livets urolige hav!« Det er hedenskapets sukk.

Og i »Gösta Berlings saga« lyder det: »Hvem seiler i et trygt fartøy? Rundt om svulmer sorgen som et bølgende hav. Se, bølgene slikker begjærlig skipets sider, de bruser opp for å entre det. O, intet sikkert fotfeste, ingen fast jord, intet trygt fartøy, så langt øyet når, kun en ukjent himmel over et hav av sorg.« Dette er *det vantro menneskehjertes sukk*, når farten går over samvittighetsangstens mørke vanne.

2. *Giv dig i Guds hånd helt og ubetinget.* Måtte du kunne si med Paulus: »Den Gud hvem jeg tilhører, hvem jeg også tjener.« Det er vår lykke og vår hvile for våre urolige hjerter. For har vi gitt oss i hans hånd, så trøster han oss med den velsignede hilsen: »Frykt ikke.« Og da kan vi fare over bølger og synge med jublende glede: »Vår Herre vet råd.« — Å, hvor jeg skulle unne deg denne hvile og lykke. Giv Gud ditt hjerte, så får du den.

3. *Tro på Jesus og la ham sitte til rors.* Tro på ham som i den hellige dåp gikk ombord i din lille livsbåt! Si med Paulus: »Jeg har den tillit til Gud at det skal skje slik som han har sagt det.« Og skjelver ditt hjerte under brenningene, så be ham holde ved ror og anker, og stol trygt på ham. Så skal det skje at

— når så du skal seile
så kan det aldri feile,
du skal komme godt i havn
i din kjære Frelsers favn,
det kan aldri feile.

A. Fibiger.

Hvad jeg litar på.

Jeg setter ikke min lit til noe menneske på jorden, jeg stoler heller ikke på meg selv, min makt, mine gaver, min fromhet eller noe som jeg har. Jeg stoler ikke på noen skap-

ning hverken i himmelen eller på jorden. — Jeg setter min lit til Gud alene, den usynlige, den ufattelige eneste Gud, som har skapt himmelen og jorden, og hersker over alt. Jeg er like trygg som om jeg er forfulgt av mennesker. Jeg tror like fullt på ham, om jeg enn er fattig, ulærd, foraktet og mangler alt. Jeg tror like fullt, skjønt jeg er en synders. For denne min tro skal og må holde meg oppe over alt. Den skal holde seg oppe i Gud, ren og ubesmittet, som det første bud byr meg.

Jeg krever heller ikke noe tegn av ham, jeg fortrøster meg bestandig til ham, hvor lenge han enn lar meg vente. Jeg foreskriver ham intet mål, måte eller tid, stiller alt under hans guddommelige vilje i en ren og rettsindig tro.

Når han er allmektig, hva kan da fattes meg som han ikke kan gi eller gjøre? Etter som han er skaper av himmel og jord og Herre over alt, hvem kan ta noe fra meg eller skade meg? Ja, hvor må ikke alt bli til mitt beste og tjene meg når han er meg nådig, han som alt må lyde og være underdanig. —

Martin Luther.

Salme.

Lauga deg so vert du rein!
Herrens ord er godt å høyra.
opna augo, opna øyra —
du skal verta utan mein.
Herrens veg er lett å fylgja,
kvart eit barn kan ganga den,
fram ho fløder, frelsens bylgja,
vil du med til himmelen?

Det var tungt for Na'aman,
sott og sår seg stendig breidde,
illetev seg yver spreidde,
hurt han laut frå Kana'an.
Svikfull ferd seg ille hemner,
illgjerdsmann fær illgjerdsløn —
tungt det er den sanning nemna,
a, vend um i bot og bøn.

Men der Herrens heilag-mann,
tala ordet frå det høge,
vart til inkjes motråd sløge,
sjukdom kvarv for vatn som rann.
Å, den kjelda enno strøymer,
høyr det kvar som høyra kan,
soningsblodet mot oss fløymer,
frelsens kjelda rik og sann.

Lauga deg so vert du rein!
Ordet enno til oss lyder,
men dei myrke tider tyder
nådens dag kan verta ein!
Høyr då ordet, folk i landet,
lat det gjelda for deg no, —
slit isunder trelldomsbandet,
fridom er i Jesu blod.

Å, um snart den stundi rann,
då kvart folk kvarandre møtte
der kor soning syndi bømte,
kjarleikselden heilag brann!
Kristi kross i verdi lyser
for dei trøytt vandringsmenn,
alt me treng den krossen hyser,
på vår veg til himmelen.

Ja, den stundi vert vel sæl,
syngja skal me lov og æra
høgt til Han som vilde bera
sjukdom vår til kropp og sjel.
Heil og sæl! so skal det lyda,
Kongen over kongar vann!
Sigerskruna skal oss pryda,
i vårt æve-Kana'an!

Johanna Bakke.

Min første nadverdstund.

Stille orgelklang,
gleden elsker deg og sorgen,
du har natt og du har morgnen,
tåren hos deg bor,
dype utgrunnelige
syner frem for sjelen stige,
du gir smerten ord.

Blandt alle de erindringer som av og til kan dukke frem fra mine ungdomsår, står en altergang i en sjømannskirke — min første nadverdstund — som en av de beste, en av de reneste. Den ble for meg, 16-åringen, som skulle ut i verden på min første langtur, et hellig minne, en kostelig liten perle fra Gudsrikets fagre vår. Den har lyst vei så mangen tung og bitter time i livet, når verdens bølger bruste, og det skummet og frådret om livsbåten som syntes å ville drive av med sjø og strøm uten ror og styre. Og den skinner Gud skje lov ennu.

Presten gikk for alteret, og orgelet intonerte dempet og mildt den gamle kjente og kjære:

O, Jesus, på din alterfot
med hjertens tro, med bønn og bot
jeg kneler ned for deg, Guds lam,
som har all verdens synd og skam.

Det sank og det steg der inne under kirkehvelvet, og en andaktsfull stillhet inntrådte. Det var som om tankene samlet seg om det hellige i stunden — »i den time da Han ble forrådt«.

Hvor jeg følte meg grepet og beveget.

For få uker siden hadde jeg stått til konfirmasjon i hjembygdens kirke og avlagt den gode bekjennelse, og i sorg fulgt mor til hennes siste hvile der ute på den gamle kirkegård under de ærverdige trær, for så å sette kursen over Atlanteren og begynne livet som voksen kar. — Og nu — det bevet i munnviken og sukket steg: *Bare jeg kunne leve som et Guds barn!*

Orglets toner døde hen. Stille og andektig vandret opp til alteret en liten flokk brunbarkedede, værbitte menn, og mellom dem en ung sjøgutt for å møte Ham som bar all verdens synd og skam. Vi knelte sammen der hvor så mangen sjømann i tidens løp har bøyet kne, for å få kjensgjerningens visshet for Jesu Kristi lidelses og døds skyld, trøst i sorgen og kraft til et nytt liv, men også håp om et evig liv bak død og grav. »Som utgydes for eder« — prestens stemme lød så stillferdig. Han bar frem livets brød og livets vann i tjenesten hos den høyeste Herre for noen få norske sjømenn — *en hellig stund!*

Jeg er ikke lenger sjømann, og lenge er det siden jeg sist satte fot ombord i et skip.

Det skip jeg nu seiler med heter *den norske kirke*, og der har jeg av Guds rike nåde fått lov til å tale trøstens ord til den syke og såre samvittighet, til den ensomme og forlatte, til dem som trenger til hjelp fra Gud, vår himmelske Far; og ennu mere fått lov til å bære frem Jesu hellige legeme og blod til et evig pant på Guds syndstilgivende nåde i Kristus vår Frelser, som taler de herlige ord:

»Den som kommer til meg vil jeg ingenlunde støte bort.«

Sogneprest Bjørge-Ask i »B. og H.«

Våre døde.

27. juli: Peder Martinusson Høiland, ug. bygningsarbeidar; f. 1914; ulukkestilfelle.

Forbarm deg over oss, o Jesu!

Notisar.

Døpte: 27. juli Atle Mindor, f. 16. juni av f. Lars Ellingsson Bortne og k. Karoline Endresdtr. (f. Olsbø). — 3. aug. Olav, f. 16. juni av f. Hans Andersson Endal og k. Elisa Berntsdtr. (f. Indredavik).

Konfirmantar i år: Davik: Olav Iversson Haugen, Rolf Rikardsson Løvoll, Kjetil Olsson Åse, Magda Alfredsdtr. Lund, Anna Larsdtr. Herrevoll, Henny Nilsdtr. Bakke, Halfrid Slaattelid. — I løn Martinsson Ervik. Hans Olavsson Haus, Ragnar Jakobsson Berstad, Johan Johannesson Hattegerde, Marta Samsonsdtr. Haus. — Rugsund: Kari Olsson Nedreberg, Jon Johansson Almenning, Egil Ivarsson Nygård, Halvard Reidulfsson Eldevik, Jon Olavsson Falkevik, Peder Einarsson Elde, Kåre Martinusson Elde, Øyvind Pedersson Nygård, Gudmund Endresson Olsbø, Helga Larsdtr. Solvang, Katrine Johansdtr. Klubben, Margit Alfredsdtr. Furenes, Aslaug Martinusdtr. Strømmen, Aslaug Paulsdtr. Haukedal, Ingrid Magnusdtr. Angelsaug, Kjellbjørg Jakobsdtr. Holevik. — Lars Jonsson Tenden, Leif Matiasson Hole, Jonas Didriksson Lågeide, Knut Pedersson Solibakke, Matias Pedersson Navekvien, Arthur Albertsson Solibakke, Kjerlaug Gjesdal, Bergljot Rasmusdtr. Bakke. — Ålfot: Olav Tollefsson Førde, Helga Monsdtr. Myklebust, Jenny Andersdtr. Vik, Klara Berntsdtr. Sandal. — I Davik har vore 7 lesarborn, i Rugsund 16, i Ålfot 4 og i Levdal 13.

Retting: Karakterane ved avgangsprøve i rekning for borna i Rimstad krins skulle vera: 1, 1, 1, 1.

I Rimstad krins kom i 1940 inn til heidningemisjonen 224 kr. som basar- og bøssepengar.

For 100 år sidan. Døde: 15. sept. 1841 Jørgen Antonsen Aasene, kårmann, 84 år. — 24. sept. Anne Noesdtr. Eldevig, gaardmaids kone, 69 år. — 25. sept. Lars Pedersen Tytingvåg, gaardmand, 60 år. (Druknet).

Utvandra til Amerika frå Davik. 1882: Endre Abelsen Myklebust, Alida Andersdtr. Klubben, Didrik Hansen Hessevågbakke, Hans Guttormsen Endal, Peder Rasmussen Daviknes, Ole Andersen Daviknes, Brita Rasmusdtr. Humborstad, Anne Monsdtr. Gilleshammer, Rasmus Arnesen Endal og kona Pernille Knutsdtr. med 5 born, Lars Pedersen Davik, Berge Pedersen Davik, Peder Pedersen Uglen, Severin Jørgensen Huslid og kona Elisabet Samuelsdtr. med 5 born, Anton Monsen Endal, Simon Ellingsen Haugs, Iver Martinussen Isene og kona Anne Johansdtr. med 1 barn, Bernt Martinussen Isene, Rasmus Eliassen Thorem.

Gudstenester:

16. sund. etter treening, 28. sept.: Totland.
17. sund. etter treening, 5. okt.: Kjølisdal.
18. sund. etter treening, 12. okt.: Rugsund.
19. sund. etter treening, 19. okt.: Davik.
20. sund. etter treening, 26. okt.: Ålfot.
Bededag, 31. okt.: Rugsund.

Kvittering for kontingent. P. M. Guddal, Lars A. Tytingvåg, Kristjan Laksenes, Samuel Nordbø, Rasmus A. Tytingvåg, Andreas Haus 2 kr. — Jetmund Myklebust, Jørund Bakke, Iver Furnes, Marie Ramsevik, Nils Nyborg, Martine Lillehaug, Isak Berle 3 kr. — Elling Grindøy, Anna Gilleshammer 5. — Sivert Ramsevik, Andreas Blindheimsvik, Jens Øvrebø 1.50. — Synneve Myrvang 1 kr. — Tilsaman kr. 48.50.

Hjarteleg takk til alle.

Ektevigde: 23. aug. Lars Pedersson Roset, Bremanger, og Gudrun Olsdtr. Solheim.

Soga om Saul frå Tarsus.

(Framhald).

Då han kjende seg ferdig til å bera dette bodet fram for verda, for han attende til dei snilde venene i Damaskus. Dei var dei einaste venene han no hadde, og han prøvde å preika, men det var uråd. For no hadde autoritetane funne ut, at den nasareiske ranglæra ikkje var tynt, men var sterkare enn nokonsinne, og Saul, den tidlegare stridsmann for lova, preika no nasarearlæra med all sin gamle dugleik og med ei ny brennande kraft. Dei vedtok å ta han av dage, og livet hans hang i ein tråd den mørke natta då læresveinane heiste den tidlegare sendemannen ut frå eit vindauga i bymuren og ned i murgrava, og han flydde til fots og på avsides vegar kom til ein gøymestad i Jerusalem, som han to år før hadde fare ut or i brodden for sitt fylgje.

Det var straks føre lauvhyttehelga at Saul atter kom til den heilage byen. Det var mykje folk i Jerusalem, han ville snart verta attkjend. Det er ikkje hyggjeleg når gamle vener er vorte fanatiske fiendar. Og dei som han no ville leva saman med — desse ukjende som han så nådelaust hadde forfylgt og no ynskte å gjeva seg i lag med — korleis ville dei ta imot han? Fyrst viste dei han frå seg og der var ei stund då han stod heilt åleine. Til all lukke var berre to av apostlane heime, Simon Peter, føraren for dei alle, og Jakob. Det hadde vore vanskeleg å få alle dei tolv til å gå med på dette. Men ein gamal ven av Saul, Barnabas frå Kypem, venteleg ein studiekamerat i Tarsus, gjekk god for han hjå Peter og Jakob. Eg tykkjer eg ser Barnabas, ein mann som alle heldt av, fortelja til Peter og Jakob det som Saul

hadde fortalt han. Eg ser Jakob, alvorsam og stille, og Peter seier med tårene rennande ned over andlitet: »Sjølvsagt vil vi ta imot han. Han skal koma og bu hjå meg straks.«

Og no fekk Saul oppleva mykje nytt. Han fekk ta imot det heilage sakrament i den salen der det var innsett. Og han var den fyrste store pilgrim til dei heilage stadene. Eg ser i tankane korleis dei to mennene, Peter og Paulus, går stille avstad, vel helst om natta, av otte for jødane. Eg ser dei koma i måneljoset mellom trea i Getsemane, og eg ser Peter peika bort på ein stad under eit visst tre. Eg ser dei på den nakne runde haugen utanfor bymuren. Peter bøyer seg ned og lutar etter noko, han kviskrar: »Her er det,« og Saul stikk ei skjelvande hand ned i det holet i berget der krossen stod. Eg ser dei gå inn i ei dørøpning tett attmed; dei trivlar i mørkret i hola innanfor (for dei vågar ikkje å tenda ljøs), til dess dei finn den kalde steinflata som dei leitast etter, og handa åt Peter fører handa til Saul så den kviler på steinen, og han kviskrar: »Der, nett der, fann vi hovudduken, samansokken og uløyst, som ein ball som lufta er fara utor.«

Saul var i Jerusalem i 14 dagar, og så snart han var motteken av kyrkjelyden, gjekk han til den synagogen der Stefanus hadde preika og tok hans plass. Han ville anten ta plassen åt Stefanus framfor verda eller døy som Stefanus. Men den røysta som hadde tala framfor porten i Damaskus, tala atter. »Du kan ikkje preika her,« sa Herren, »og du må gjera det som er hardare enn å døy. Du skal fara attende til Tarsus; der vil du ikkje føra brødrene dine i fære, og der skal du vera.«

(Meir).

Den rette anger

ser seg ikke lenge tilbake, men ser frem mot nytt liv og bedre liv. Du som er bedrøvet over livets forsyndelser og livets forsømmelser, du som angrer og lider, — gå til det Guds lam som bar all verdens synder, og be om at lammet blod må rensa deg fra all synd. Og be fremdeles om at du må få kraft til et liv for Jesus og i Jesus. La din fortid være under blodet — og nutid og fremtid også under blodet: det er redningen, **det alene!**